

STANO KOSOVEL:

KOMU NAJ ŽIJE?

Dete umrlo je... Ona stoji ob njem,
gleda, kot bi ne zaupala več očem
in premišljuje

člene verige usojenih ji nesreč:
kakor srce bi prebadal dvorezen meč,
v prsih ji kljuje.

Kaj so ji dolga trpljenja koristila?
Ali so cesto v prihodnjost očistila,
li darovala

ji odkupnino za bežen trenutek vsaj?
Ali pred svetom nad, ali obljub skrivaj, —
kaj so ji dala?

In če kdo nudil varljivo kraljestvo sanj,
ali še upa naj, še naj veruje vanj
zdaj, ko podrti

njeni gradovi v sipinah prevar leže?
Drzne načrte zapisalo ji gorje
nagli je smrti.

Bitju posvečena se žrtvovala je,
bitju posvečena stiske prestala je,
premagovala

bedo, preziranje, divjo vročino, mraz...
Ah, in zdaj je, sredi vsega — preteč izraz —
roka obstala...

Dete umrlo je... V mrak se odel je svet,
duše prešinja vihar, v srcih nem trepet
rije in rije...

Ni ga več solnca, baržunastih ni več zvezd...
Zdaj, ko več cilja ni, niti do njega cest, —
Komu naj žije?...

*Kaj ste rekli?
Peto, 21/10/921*